

ԴԱՇԵԱԿ ԵՐՐՈՐԴ

## ՏԱՂ. ԱՌԱՒՈՏՈՒ

Ձի փրփրածինդ առ եզերք իցի կայտուն ձեզ յանուր,  
Կոճակք՝ յոյց ոչ դեռ յակօսս արօրաղիք անց հողմիկ.

Առ ինչ բզձեր ծրխակերպ ծածանիցեք բզփրփուր  
Թերևաստյոյ խմրրիկ :

Եւ դուք ընդէր բզսրբերալոյ իյայց ճակատքս ճօճեք,  
Ո՛վ դուք մայրիք սօսափող չեւ հասեալ ժամն աղմբկաց .  
Հիմ իձերոց սաղարբուց անձրեւածեւ ցողիցեք  
Չայն լրօանոս արտասուս յոր ցայգն բզձեզ ողողեաց :

Ծաղկունք, ընդէր բզբաժակըս վերառնու ձեր զեղուն .  
Իբր բզճակատ վայրահակ՝ զոր սեր իվեր ամբառնայ .  
Եւ առ իմէ իսկ նամեան խտուրն ծրխել առնուցուն  
Երախայրիք բուրմանց ոյց տին անձկանայ :

Ո՛հ, ծածկեցեք դեռ բզդոսին,  
Պանեք, ծաղկունք իմ սիրային,  
Խտուրեառ շրնջոյն աչգոյ,  
Եւ տաճարին իզարդ արգոյ :  
Երկինք չարտօսք բզձեզ լրնուն,  
Բեղմնաւորէ ակն առտուն,  
Դուք կընդրրկունք աշխարհիս մեր  
Չոր նա յԱստուած հանե նրեք :

Ո՛վ որ ծրխել բողբոյք բզմրրրկաց տերութիւն .  
Եւ զոյց խաւար զիշերի առնէր իքուն մուրբիւն,  
Հեզամբունց անդ յալիս եւ ընդ խտուրն ինքծծիւն  
Հիւսիսի, սիւք, հողմունք,  
Առ իմէ զարբնուցուք :

Եւ դուք որ կայրդ իզաղար ընդ բստուերս սաղարբուն,  
Կանաչազարդ ձեր իրոյն ձ զձեզ յարոյց վաղարբուն,  
Թրուչունք ծառոց եւ կամ ալեաց,  
Հիւրքդ ակօսից կամ մարդակաց,  
Ձի զձեր խտունք դուք ճրօռողիւն  
Խառնաշրփոք յայս մըռնչիւն,  
Ոյր մահ եւ ծնունդ է առժամայն,  
Իբր բզհառաչ մի բրնուրեան :

Չայնք որ իկապոյս կամարսն անդ լուղիք,  
Չայնք՝ զբեւալք յալեաց փրփուր մրկանունք,  
Չայնք որ իփխառս անդ հողմոց բրուչիք,  
Երաժիշտք օղոց որ ինքնազգ զարբնուք,  
Խընդանրաւեր երգք, քերեւ ճըլուրիւն,  
Եզերք եւ դաշնակք, աղուական մընչիւն,  
Չձ յիցս իքուն յերգոց տայք հրնչիւն .  
Մի ունկն իցէ զիշերի  
Չըքնաղ պարօղ արժանի :  
Կացեք հաւիկք, մեռցի խաւար,  
Եւ երգեք մի՛ բայց լուսափառ .  
Մինչ հարկանին ծայրք արեւուն  
Բզձեամբք լերինն այն պարպազուն :

TROISIÈME HARMONIE

## HYMNE DU MATIN

Pourquoi bondissez-vous sur la plage écumante,  
Vagues dont aucun vent n'a creusé les sillons?  
Pourquoi secouez-vous votre écume fumante  
En légers tourbillons?  
Pourquoi balancez-vous vos fronts que l'aube essuie,  
Forêts qui tressaillez avant l'heure du bruit?  
Pourquoi de vos rameaux répandez-vous en pluie  
Ces pleurs silencieux dont vous baigna la nuit?

Pourquoi relevez-vous, ô fleurs, vos pleins calices,  
Comme un front incliné que relève l'amour?  
Pourquoi dans l'ombre humide exhalez ces prémices  
Des parfums qu'aspire le jour?

Ah! renfermez-les encore;  
Gardez-les, fleurs que j'adore,  
Pour l'haleine de l'aurore,  
Pour l'ornement du saint lieu!  
Le ciel de pleurs vous inonde,  
L'œil du matin vous féconde,  
Vous êtes l'encens du monde  
Qu'il fait remonter à Dieu.

Vous qui des ouragans laissez flotter l'empire,  
Et dont l'ombre des nuits endormait le courroux,  
Sur l'onde qui gémit, sous l'herbe qui soupire,  
Aquilons, autans, zéphyre,  
Pourquoi vous éveillez-vous!

Et vous qui reposez sous la feuillée obscure,  
Qui vous a réveillés dans vos nids de verdure?  
Oiseaux des ondes ou des bois,  
Hôtes des sillons ou des toits,  
Pourquoi confondez-vous vos voix  
Dans ce vague et confus murmure  
Qui meurt et renaît à la fois  
Comme un soupir de la nature?

Voix qui nagez dans le bleu firmament,  
Voix qui roulez sur le flot écumant,  
Voix qui volez sur les ailes du vent,  
Chantres des airs que l'instinct seul éveille,  
Joyeux concerts, léger gazouillement,  
Plaintes, accords, tendre roucoulement,  
Qui chantez-vous pendant que tout sommeille  
La nuit a-t-elle une oreille  
Digne de ce chœur charmant?  
Attendez que l'ombre meure,  
Oiseaux, ne chantez qu'à l'heure  
Où l'aube naissante effleure  
Les neiges du mont lointain.

Բնութեան երգոցն անդ ինչուս՝  
 Ո՛վ Տէր, անձնիւր մէն մի գոյակ  
 Ձայն մի՛ դաշնակն անդ աստուածեան  
 Ձափաւ խառնէ յիւրն ուրոյն ժամ:  
 Հնաք, ձայն վրձիւս եւ երկնաբեր  
 Նախկին մըրմունջ լերուք ինուէր  
 Ձոր իլայզուէն ընկալցի Տէր:

Իսկ ես՝ գորով քաղցրածոր հեղու գիշեր բալասան,  
 Ոչք եւ առաք ընդ բնամբ հակի ձակատ տըխրատես,  
 Յո՛ր գարբնուցում եւ ազդմունս երանաւետ ըզգացման.  
 Անձն իմ, դու գի բերկրեցես:

Ձի բերաքամ արդ երկինք բանին՝ զերդ բիրտ իմն աջաց  
 Մինչ գիշերի գուրդեօք դեռ ըսքողեալ է նայեաց.  
 Ծիրաններին անդ խառն հորդեալս առ քալլ արբնեցան  
 Լերինք, ամալք, ծուփք ծածան  
 Կանուխ իլոյս նըրճուեցան,  
 Եւ լընբացիցն անդ լեզերս նորուն առեղ բոցայորդ  
 Իգի գըլթր գըլեւոյ գողէ շափղ լուսանորդ  
 Իյնչեղուկ ծովուցն լոյսըտ:

Գոչեն եղականք,  
 Նա ինքն անա տիւ,  
 Նա ինքն անա կեանք,  
 Նա ինքն իսկ է սէր.  
 Արդ մեղկեալ խառուեր  
 Դաւարի երեք  
 Իբրեւ ըզխորան.  
 Դըլեալ գիւրն ըզղեմ  
 Ամալ բերեաւանմ  
 Եւ, լուղի մըրցիկ  
 Ինորուն մըրցիկ.  
 Ամալ փորորկածին  
 Ձիւրն հերձու նըմին  
 Ծիրանի վըրփուր  
 Յակոս լուսահուր.  
 Կոխե նա՛նդ արուր  
 Ձանդունդն՝ որ իզլոր  
 Տայ զծուփս իւր մուր:  
 Միջոցք՝ կայծակին,  
 Բոցք գետահոսին  
 Սուրբ գոտիւք նորին.  
 Երկիր դեռ նըսեմ  
 Առ նա շըրջէ դեմ  
 Ըզկողս իւր մըրին,  
 Ըստուերք՝ նըւաղին,  
 Ալիք՝ լուսագեղ:  
 Լեւանց երփնագեղ  
 Դազարունք գեղնին.  
 Յոլիցն ոսկեղեն  
 Բնաւք զուխս բնդունին,  
 Կեանս առեալ գոչեն.  
 Նա ինքն, անա տիւ,  
 Նա ինքն, անա կեանք,  
 Նա ինքն, անա սէր:

Dans l'hymne de la nature,  
 Seigneur, chaque créature  
 Forme à son heure en mesure  
 Un son du concert divin;  
 Oiseaux, voix céleste et pure.  
 Soyez le premier murmure  
 Que Dieu reçoit du matin.

Et moi, sur qui la nuit verse un divin dictame,  
 Qui sous le poids des jours courbe un front abattu,  
 Quel instinct de bonheur me réveille? O mon âme,  
 Pourquoi me réjouis-tu?

C'est que le ciel s'entr'ouvre, ainsi qu'une paupière,  
 Quand des vapeurs des nuits les regards sont couverts  
 Dans les sentiers de pourpre aux pas du jour ouverts,  
 Les monts, les flots, les déserts  
 Ont pressenti la lumière,  
 Et son axe de flamme, aux bords de sa carrière  
 Tourne, et creuse déjà son éclatante ornière  
 Sur l'horizon roulant des mers.

Chaque être s'écrie:  
 « C'est lui, c'est le jour!  
 C'est lui, c'est la vie!  
 C'est lui, c'est l'amour! »  
 Dans l'ombre assoupie,  
 Le ciel se replie  
 Comme un pavillon;  
 Roulant son image,  
 Le léger nuage  
 Monte, flotte et nage  
 Dans son tourbillon;  
 La nue orageuse  
 Se fend, et lui creuse  
 Sa pourpre écumeuse  
 En brillant sillon;  
 Il avance, il foule  
 Ce chaos qui roule  
 Ses flots égarés;  
 L'espace étincelle,  
 La flamme ruisselle  
 Sous ses pieds sacrés;  
 La terre encor sombre  
 Lui tourne dans l'ombre  
 Ses flancs altérés;  
 L'ombre est adoucie,  
 Les flots éclairés;  
 Des monts colorés  
 La cime est jaunie;  
 Des rayons dorés  
 Tout reçoit la pluie;  
 Tout vit, tout s'écrie:  
 « C'est lui, c'est le jour!  
 C'est lui, c'est la vie!  
 C'est lui, c'est l'amour! »

Աստուած իմ, տես ընդ այեր: Արծուին յանդուզն անդ իդոյր  
 Սլանայ յերկնից պայծառ անդունդ,  
 Ընդ հրածորան կոճակօք՝ զոր իւր անեղ բեւք բախեն,  
 Հոգնոց ընդդէմ գայ իմեզ, տառաճացեալ խառտան.  
 Լուսափրկութիւնք արեւուն բզնա յաւաց պարօքեն.  
 Մի խոյանայ թէ արդեօք քոց երեսացդ յանդիման  
 Զայերց ոյր կայ ինքն իշխան՝ առբերել վեճ լրօտքին՝  
 Եւ կամ զըստաս խորհրդարուն:

Աստուած, հայեաց եւ ընդ ծով: Արշալուստյն տեսութիւն  
 Զովկեանուն պերճաճայն այտուցանէ զծոցն իբուն,  
 Որ՝ իբր բզսիրտ մի հընշեալ իլսընդօրին կամ իսեր՝  
 Ըզճբանացն երացէ դաշնակաւոր շարժութիւն,  
 Եւ զմըկանամք իւր պանէ դեռ.  
 Զերկնից նըսեմն բզկապոյտ զոր բզնովաւ քոզ գիշեր.  
 Իբրու բերեւ իմն ահօս որ խորշ տաւալ քրտամիցի  
 Յանդաստան անդ՝ ուր իսիւզ հասկ ծուփ իծուփ ծածանի.  
 Կընճիւն բզվեա ծընանի՝ որ մըռմըռեն եւ գծաւի  
 Յելու գերեաւ անշըշունջ դեռ եւ նիքնեալն անդընդոց.  
 Իզյոր գիշերամբ բաւալել յարածըգեալ եւ սուգի.  
 Ակն բզնա պան մի կորոյս.

Եւ ուր գընայ: Դարձ տունէ արտակիտեալ յանդընդոց,  
 Զի մօնընդով վերառնու գլուխ պաղպաղուն իկըրփուր.  
 Տիւ բզնորուն մըկանամք բըւի ձեմել փըրփրակոծ,  
 Յարշաւանին ձըգելով ալիս փըշընալս առարուր,  
 Եւ տնք նոցուն իղեբըռելս իվեր վագէ նա յանուր.  
 Բայց դեղեմեալ իվերջէ գերդ աշտարակ անարի,  
 Կամ ծըխաշունջ իբր բզկառօս խորտակեալս յընրացի,  
 Փլուզեալ հոսի, եւ փոշին իւր  
 Իբր բզտարափ լուսոյ՝ իսփիւռ.

Փայլման նըշխար զայդ համայն վանեալ ցընդէ ցան եւ ցիւր:

Անդուստ նաւակ ձըկնօրսին բզբեան յածէ շառաշուն  
 Ուր աւանիկ բարախել առընթանայ սիւք այգուն,  
 Ընդոստ յալիս՝ զոր խարխիսն իւր իրողուլ հանդերձի,  
 Զերդ ձի գի՛նդ սանձն ոգորիցի՝  
 Որ բզգըրգուն բզնա բըւի:

Նաւ, աստեղացքն մանուկ,

Առ եզերօք ոյրտից իբր բզբըւրք շողշողայ,  
 Ի բարձրագոյն անդ կատար առազաստիցըն նորայ  
 Այգն հարկանէ գիւրն բզվառ. եւ բզնըշոյլ նախճամուկ:

Յանդընդախոր իւր շափղս ոստնու վիշապն անարդիլ,  
 Ողջունելով խաղ իխաղ բզկոճակացըն զարբջիլ.  
 Իծըխաշունջն իւրնգանց արձակէ ուխտ երկնապող՝  
 Զի վայրաբերս բզնօսին տեսցէ արփոյն իբր բզշող:

Ալիք ձօճեն, կայմն բզխորան  
 Իծուփ տունէ նաւաստեաց,  
 Շընջեն այերք, երկինք խայտան  
 Կապոյտ իրաշ կոճակաց.  
 Փըրփուրն իսփիւռքս լուսալիւր  
 Իվերջուորս փողփողուն

O Dieu, vois dans les airs! l'aigle éperdu s'élance  
 Dans l'abîme éclatant des cieux;  
 Sous les vagues de feu que bat son aile immense,  
 Il lutte avec les vents, il plane, il se balance;  
 L'écume du soleil l'enveloppe à nos yeux:  
 Est-il allé porter jusques en ta présence  
 Des airs dont il est roi le sublime silence  
 Ou l'hommage mystérieux?

O Dieu, vois sur les mers! le regard de l'aurore  
 Enfle le sein dormant de l'Océan sonore,  
 Qui, comme un cœur d'amour ou de joie oppressé,  
 Presse le mouvement de son flot cadencé,  
 Et dans ses lames garde encore  
 Le sombre azur du ciel que la nuit a laissé;  
 Comme un léger sillon qui se creuse et frissonne  
 Dans un champ où la brise a balancé l'épi,  
 Un flot naît d'une ride; il murmure, il sillonne  
 L'azur muet encor de l'abîme assoupi;  
 Il roule sur lui-même, il s'allonge, il s'abîme,  
 Le regard le perd un moment:  
 Où va-t-il? Il revient, revomi par l'abîme;  
 Il dresse en mugissant sa bouillonnante cime;  
 Le jour semble rouler sur son dos écumant;  
 Il entraîne en passant les vagues qu'il écrase,  
 S'enfle de leurs débris et bondit sur sa base;  
 Puis enfin, chancelant comme une vaste tour  
 Ou comme un char fumant brisé dans la carrière,  
 Il croule, et sa poussière  
 En flocons de lumière  
 Roule et disperse au loin tous ces fragments du jour.

La barque du pêcheur tend son aile sonore  
 Où le vent du matin vient déjà palpiter,  
 Et bondit sur les flots que l'ancre va quitter;  
 Pareille au coursier qui dévore  
 Le frein qui semble l'irriter!

Le navire, enfant des étoiles,  
 Luit comme une colline aux bords de l'horizon,  
 Et réfléchit déjà dans ses plus hautes voiles  
 La blancheur de l'aurore et son premier rayon.

Léviathan bondit sur ses traces profondes,  
 Et des flots par ses jeux saluant son réveil,  
 De ses naseaux fumants il lance au ciel les ondes,  
 Pour les voir retomber en rayons du soleil.

L'eau berce, le mat secoue  
 La tente des matelots;  
 L'air siffle, le ciel se joue  
 Dans la crinière des flots;  
 Partout l'écume bouillante  
 D'une frange étincelante

Չալեաց պատե աղտաղտուկ ծիր,  
Լոյս, խինդ, եւ շոփնդ ե ողջոյն.  
Չայս առաքե մեզ Տէր արեւ,  
Այս ընդ ծով այդ լուսարեւ:

Ո՛վ Տէր հալեաց յերկիր: Տըմոյն այգալոյս  
Ներկէ գծրփուն իւր քող սրբրեալ սիր յանոյշ.  
Ընդ քալի ցայգոյն գոտս իւր դընե արշալոյս.  
Լերանցն ըստուեր ձրգեալ եւ յետս ընկըրկի.  
Ձերդ պատմունան գի ծալի.

Ծրւենք նորուն հերձեալ յայգուն իրեւոց  
Ի վարդագոյն անդ էս ծրփին հողմակըծ.  
Վառե բոսոր, գունե զնոսա ծիածան.  
Իխուան անկեալ կռիւին յարփոյն իխորան  
Գրօշից հանգոյն զոր անդ յաւորս տօնային  
Տարփոյն յերանդ սաւառնե իւր արքային:

Ծրխածաւալ ընդ ամսօր  
Ի քաղաքաց բլրգունս նըշոյ նըւաղի,  
Եւ հիւղք՝ ծառոցըն պաշտպանեալ ըստուերօք,  
Յարկք՝ ուր անդոյր անմեղութիւն կանգաղի,  
Ի իրնկատեան անդ բարձունս,  
Չուգախառնեալս իշուք եւ լոյս,  
Ըջծրփանուտ բացարձակն ըզխայմունս:

Յըլոյն առ կոջ տայ պատասխան անդեորդ.  
Եյզն ըզնոսա բերե յակօս կիսարեկ.  
Յերգոց մըրմունջ ամուս ածե սա իներկ.  
Հովիտն ընդ խովրն վեր խմալր տայ դրդորդ.  
Յանուոցն իզիլ շառաչուն  
Մըշակն ըզնմա եւ զնուազ կըշոե իւր գուարբուն  
Չիտն ըզնետովք նորին խաղայ հասկաքաղ,  
Կաղնին իձայն անդ նորուն  
Հեղու յակօսս ըզցայգանոս ինքն ըզշաղ:

Թրուչուն երգե, մայե գառնուկ,  
Եւ ճրուռողե յորբան մանուկ,  
Չուրցն ընդ խոխոջ, հողմոց խօշին  
Չոյգ եւ մարդոյն խառնի նընջին.  
Օդ շառաչե, հասկը ծածանին,  
Տրգզայ բրգզայ միջտան յարփին.  
Նըւիրական բունդ պրդընձին  
Առ Տէր օր եան՝ հանե՛նդ առաջ  
Չաւոր նախկին գայս ըզհաւաջ.  
Կեան բնաւք, շարժին, փայլեն իրոց.  
Դա արշալոյս իմեջ ամբոց,  
Եւ այս երկիր կանխեալ յողջոյն  
Կենդանութեանց, սիրոյ արփոյն:

Բայց, Աստուած իմ, յորժամ հանդեպ քոսմ այգոյն  
Նոր տիեզերք բուին պարզել զօր ամենայն,  
Եւ ոմն արփի ծրփեալ յանդունդ բացաղոյն  
Վերամբառնալ տայ քեզ բուրմունս վաղորդայն,  
Ի տարակայց մութ ծածկեալ նոր արեւակք՝

Ceint le bord des flots amers:  
Tout est bruit, lumière et joie;  
C'est l'astre que Dieu renvoie,  
C'est l'aurore sur les mers.

O Dieu, vois sur la terre! Un pâle crépuscule  
Teint son voile flottant par la brise essuyé;  
Sur les pas de la nuit l'aube pose son pié;  
L'ombre des monts lointains se déroule et recule,  
Comme un vêtement replié.

Ses lambeaux déchirés par l'aile de l'aurore  
Flottent livrés aux vents dans l'orient vermeil;  
La pourpre les enflamme et l'iris les colore;  
Ils pendent en désordre aux tentes du soleil,  
Comme des pavillons quand une flotte arbore  
Les couleurs de son roi dans les jours d'appareil.

Sous des nuages de fumée,  
Le rayon va pâlir sur les tours des cités,  
Et sous l'ombre des bois les hameaux abrités,  
Ces toits par l'innocence et la paix habités,  
Sur la colline embaumée,  
De jour et d'ombre semée,  
Font rejaillir au loin leurs flottantes clartés.

Le laboureur répond au taureau qui l'appelle;  
L'aurore les ramène au sillon commencé;  
Il conduit en chantant le couple qu'il attelle;  
Le vallon retentit sous le soc renversé;  
Au gémissement de la roue  
Il mesure ses pas et son chant cadencé;  
Sur sa trace en glanant le passereau se joue  
Et le chêne à sa voix secoue  
Le baume des sillons que la nuit a versé.

L'oiseau chante, l'agneau bêle,  
L'enfant gazouille au berceau,  
La voix de l'homme se mêle  
Au bruit des vents et de l'eau;  
L'air frémit, l'épi frissonne,  
L'insecte au soleil bourdonne;  
L'airain pieux qui résonne  
Rappelle au Dieu qui le donne  
Ce premier soupir du jour:  
Tout vit, tout luit, tout remue;  
C'est l'aurore dans la nue,  
C'est la terre qui salue  
L'astre de vie et d'amour!

Mais tandis, ô mon Dieu, qu'aux yeux de ton aurore  
Un nouvel univers chaque jour semble éclore,  
Et qu'un soleil flottant dans l'abîme lointain  
Fait remonter vers toi les parfums du matin,  
D'autres soleils, cachés par la nuit des distances,

Չոր դու յամեն վայրկեան հաստեալ եւ պարսեա,  
Գրեան տանել յիւրեանց ոսկի մոլորակ  
Այգս արժաւորս եւ գուարբագոյն իսկ եւ եւս,  
Ժամն յոր պաշտիս՝ դա յաւիտեանց է քո ժամ՝  
Չոր մեն երկնից կեաք նորոգեն վասըն քոյ,  
Եւ զիշերացս իծոց անբիւ աստեղց բամ  
Ոչ յայլ ինչ, Տէր, վառեալ վարին քոյդ յոգւոյ,  
Բայց զի ինչու գորեանօք քո պարեն  
Ըզգեղագոյն անձնիւք բերել ժամն յինքեան,  
Եւ քեզ օրհներգս հանել յառուրցն իծայրեն  
Աստ եւ իվեր, անդուշ, յաւերժ, յաւիտեան:

Այո, աշխարհ իմն յար իլիւզ  
Երոցս անդ կայ նոր արեւու,  
Երկինք յաւերժ են իլերնծիւզ,  
Յաւերժ եւ աստղ ինչ նոր զարբնու.  
Համայն ուր աչք քո խոնարհին՝  
Քեզ արի ողջոյն տայ նորածին.  
Երկինք անվերջ իմն են նրազ.  
Ուսմանակացս այս մեն մի ժամք  
Քոյինածինք, Տէր, նոր են այգ  
Եւ առաւօտ մի յաւիտեանք:

Ելէք, գրէք, բիւս առէք բոց եւ նողմունք,  
Թրուջունք՝ ծրփիւնք, նըշոյլ, բուրումն եւ նընջմունք.  
Շունչ տուր, երկիր. զանձն քո, մանրդ, բարձ ի վեր,  
Ելէք, գրէք, կատարեցէք գորեն ձեր:

Ելէք յԱստուած՝ բիւս իվեր տուր, իվեր եւս.  
Յարկւոյն ի բոց ծագեաց նըշոյլ իւր առ ձեզ.  
Չարշաւուսոյն հանէք ի վեր մեծարանս.  
Ելէք, անդ է, իջէք, նա՛ բնան է որ կանս:

Տիւ, որ ըզգնացս յանուն նորին ըսկրսար,  
Որ բըտղիդ պահանջեսցես տալ համար,  
Գիշեր քո մայր կոչէ յողբիւրդ ըսկըզբան  
Դու վախճանեսցես յանսանմանութեան:

Ժամանակին եւ քայլ, այլ Տէրդ ունի գմեա.  
Պարտ քեզ գրեութիւն յիւրն առերել նեղինակ.  
Ըզբեզ իգոյ ոչ իբրու զարդ ած ումպետ,  
Սըփաւի ըզբոցդ Հաստատութեանն անդ իցայգ.  
Այլ զի յերկնից ասեալ տարցիս դու կամարս  
Ժամուցն իբեա ըզլաւութիւնս եւ ըզփառս,  
Իսկ զըզձիցն ըզձայն՝ վայրկեան առ վայրկեան:

ԼԱՄԱՐՏԻՆ.

Qu'à chaque instant là-haut tu produis et tu lances,  
Vont porter dans l'espace à leurs planètes d'or  
Des matins plus brillants et plus sereins encor.  
Oui, l'heure où l'on t'adore est ton heure éternelle;  
Oui, chaque point des cieux pour toi la renouvelle,  
Et ces astres sans nombre épars au sein des nuits  
N'ont été par ton souffle allumés et conduits  
Qu'afin d'aller, Seigneur, autour de tes demeures,  
L'un l'autre se porter la plus belle des heures,  
Et te faire bénir par l'aurore des jours,  
Ici, là-haut, sans cesse, à jamais-et toujours?

Oui, sans cesse un monde se noie  
Dans les feux d'un nouveau soleil;  
Les cieux sont toujours dans la joie,  
Toujours un astre a son réveil;  
Partout où s'abaisse ta vue  
Un soleil levant te salue;  
Les cieux sont un hymne sans fin!  
Et des temps que tu fais éclore,  
Chaque heure, ô Dieu, n'est qu'une aurore,  
Et l'éternité qu'un matin!

Montez donc, flottez donc, roulez, volez, vents, flamme,  
Oiseaux, vagues, rayons, vapeurs, parfums et voix!  
Terre, exhale ton souffle; homme, élève ton âme!  
Montez, flottez, roulez, accomplissez vos lois!

Montez, volez à Dieu! plus haut, plus haut encore!  
Dans les feux du soleil sa splendeur vous a lui;  
Reportez dans les cieux l'hommage de l'aurore,  
Montez, il est là-haut; descendez, tout est lui!

Et toi, jour, dont son nom a commencé la course,  
Jour qui dois rendre compte au Dieu qui t'a compté.  
La nuit qui t'enfanta te rappelle à ta source:  
Tu finis dans l'éternité.

Tu n'es qu'un pas du temps, mais ton Dieu te mesure;  
Tu dois de son auteur rapprocher la nature;  
Il ne t'a point créé comme un vain ornement,  
Pour semer de tes feux la nuit du firmament,  
Mais pour lui rapporter aux célestes demeures  
La gloire et la vertu sur les ailes des heures,  
Et la louange à tout moment!

LAMARTINE.